

martredes han af Medbejlerens Triumf og pønsede paa at skaffe sig Oprejsning.

Da de gamle Frøkner Israel endelig blev færdig med at le, sagde han:

„Jeg beklager Dem, Hr. Fabrikant, at De saa tidlig mistede Troen paa Viljekraften. Jeg faar Lyst til at spørge Dem, om der kunde være Haab for Dem om at genvinde den, dersom en anden paa-tog sig at indfri Deres Ungdomsvens Ord?“

Eybert løftede atter sine gule Øjenbryn.

„Hvad beha'r? Jeg forstaar Dem ikke.“

„Jeg spørger, om der kunde være noget Haab for Dem om at genvinde Troen paa Viljekraften, dersom en anden indfrie de Deres Ungdomsvens Ord? For i saa Fald skal jeg gerne paatage mig det. Og det straks paa Stedet.“

Uden at vente paa noget Svar svang han sig ud over Bagsmækken og gav sig til at løbe ved Siden af Vognen.

Philip Salomon holdt Hestene an og sagde temmelig bestemt:

„Hr. Sidenius . . . jeg beder Dem . . . sæt Dem op i Vognen.“

Men Per raabte overgiven: „Hr. Grosserer! Jeg forsikrer Dem, . . . det er ligefrem velgørende at strække Benene lidt. Husk ogsaa paa, hvormeget det gælder! Ingen veed, hvad det kan komme til at betyde for Gud, Konge og Fædreland, om Folketingsmanden for Holbæk Amts syvende genvinder sin Tro paa Viljekraften! Og for mit Hjerte skal De ingen Bekymringer gøre Dem. Det holder nok!“

„Ligemeget, Hr. Sidenius,“ sagde Philip Salomon næsten bydende. „Jeg kan ikke tillade, at De løber saaledes ved Siden af Vognen.“